uvalen konkurs a nejde tu také o případ uvedený v § 15 nařízení ze dne 21. 3. 1918 č. 105 ř. z., takže podle § 18 tohoto nařízení odst. 3. platí o likvidaci družstva jen předpisy zákona z 9. 3. 1873 č. 70 ř. z., podle něhož jak soudové nižší správně dovodili, není rozvrh doplatků nespornou cestou (schválením soudu za účelem zavedení rozvrhového řízení ve smyslu §§ 62 až 65 zák.) obligatorním. V tomto zákoně pak není způsob likvidace blíže předepsán a ani z povahy likvidace nelze dovozovati, že by rozvrh doplatků státi se mohl jedině až po zpeněžení veškerého jmění. Podmínkou pro rozvrh doplatků jest průkaz, že společenské jmění nestačí k uspokojení věřitelů. Zda je tu taková passivita, lze posouditi i před zpeněžením jmění; to připouští cit. nařízení č. 105 ai 1918 pro případy jím upravené a obsahuje v § 12 i opatření pro ten případ, že od členů bude vybráno více, než je ku krytí schodku definitivně třeba. Patrně, že podkladem pro požadování doplatků může býti i tak zv. passivita bilanční a není správným názor dovolatelčin, že vyšetřením passivity bilanční zjišťuje se pouze dočasná neschopnost k placení.

Jde o to, zda v tomto případě lze bilanční passivitu vzíti za podklad. Družstvo uvedlo, že podle bilance poslední obnášel schodek 1,122.846 Kč a že likvidatoři tuto ztrátu rozvrhli na členy a vyžádali si doplacení ve výši 50% členského ručení. Žalovaná to doznala a nenamítala, že požaduje se na ní snad více. Nezbylo tedy než žalovanou podle prosby žalobní odsouditi. er.

Nelze přikázati dávku z majetku z nejvyššího podání ve výsadním pořadí, nebylo-li uvedeno, kolik z ní připadá na prodanou nemovitost.

Okresní soud ve V. zamítl rozvrhovým usnesením ze dne 3. června 1924 E 1207/22/56 návrh České finanční prokuratury na přikázání dávky z majetku z nejvyššího podání za exekučně prodanou továrnu čp. 300 ve V. z toho důvodu, že berní úřad sice přihlásil dávku tu k dražebnímu řízení, avšak vzdor vyzvání, aby podal vysvětlení, oznámil, že sice činí nárok na tuto dávku, neuvedl však, kolik z ní připadá na nemovitost, takže není zřejmo, kolik z dávky té vyměřeno bylo dlužníku z ostatního jmění a kolik připadá na nemovitosti.

Ke stížnosti čsl. eráru rozhodl zemský soud civilní v Praze rozhodnutím ze dne 27. prosince 1924 R III 733/24/71, že stížnosti se nevyhovuje a usnesení v odpor vzaté se potvrzuje, a to z toho důvodu, že sice dle § 62 zák. z 8. dubna 1920 čís. 309 Sb. zák. a nař. dávka z majetku požívá na nemovitostech do částky poměrně na ni vypadající, avšak nejvíce do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti zákonného přednostního práva zástavního, že ale bylo věcí eráru, aby ve smyslu ustanovení § 210 ex. ř. nejpozději při rozvrhovém roku přihlášenou dávku blíže specifikoval, resp. potřebnými listinnými doklady prokázal, že jest nejen podle práva platná a k uspokojení způsobilá, nýbrž, že též v přihlášeném obnose požívá zákonného přednostního práva na prodané nemovitosti. To se nestalo a ani ve vyžádaném vyjádření nebyla citovaná všeobecná a neúplná přihláška v uvedených směrech doplněna. Na bližší specifikaci uvedené dávky v dopise berní správy k stížnosti připojené, nebylo lze již přihlédati, neboť po skončení roku rozvrhového, není dovoleno ohlášku již doplňovati.

Nejvyšší soud v Brně zamítl dovolací rekurs České finanční prokuratury v Praze z důvodů uvedených zemským soudem civilním v Praze připojiv, že, aby mohl exekuční soud dávku takovou ve výsadním pořadí přikázati, musí mu býti způsobem v §§ 210, 211 a 214 ex. řádu uvedeným nejpozději do skončení rozvrhového roku osvědčeno a) mnoho-li vyměřené dávky připadá na prodanou realitu, b) jaká jest její zjištěná čistá hodnota.

Stěžovatel však nevykázal včas tyto okolnosti, pročež právem nebyla mu přihlášená dávka z majetku přikázána.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 30. června 1925 R I 558/25/1. C.

Poplatky ze smlouvy alimentační. Smlouva, kterou se manžel, aby dosáhl souhlasu své manželky k rozvodu manželství, zaváže, že jí bude platiti alimenty i ve případě jejího opětného provdání, nepodléhá poplatku darovacímu.

Z důvodů: Podle obsahu zmíněné smlouvy stěžovatel, chtěje dociliti, aby manželka neodepřela souhlasu k rozvodu manželství a současně chtěje upraviti svůj zákonný závazek alimentační, zavázal se k placení ročního důchodu manželce i pro případ, že se opět provdá. Tím zavázal se k plnění, k němuž by podle ustanovení všeobecného občanského zákona o alimentačních povinnostech manžela při rozvodu manželství nebyl v plné míře povinen; poněvadž však závazek tento převzal proto, že se se svou manželkou dohodl o rozvodu manželství a na vyrovnání všech jejích nároků alimentačních a zaopatřovacích nelze tvrditi, že by tak byl učinil v úmyslu manželce něco darovati, nýbrž, že tento závazek na sebe vzal jen jako plnění z dohody s manželkou o rozvodu manželství sjednané.

Jde tedy jedině o dohodu mezi oběma manžely o rozvod manželství, při níž stěžovatel vzal na sebe závazek placení zmíněného důchodu jako protihodnotu toho, že manželka upustí od svého práva odporovati rozvodu manželství, a že tím veškeré nároky alimentační i zaopatřovací budou vyrovnány.

Nelze tedy v závazku stěžovatelově ani pokud přesahuje rozsah jeho zákonné alimentační povinnosti spatřovati právní jednání, jež by podléhalo poplatku darovacímu.

Nález z 15./5. 1924 č. 8539.

Soud pozůstalostní nemůže ustanoviti zákonným dědicům, jimž zůstavitel určil jen odkazy, opatrovníka, třeba jejich bydliště bylo neznámo aneb velmi vzdáleno, je-li tu testament zevně odpovídající zákonným požadavkům formálním, byť v něm byla určena za universálního dědice osoba k zůstaviteli zcela cizí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. dubna 1925 R I 346/25.)

Bezdětná zůstavitelka ustanovila ve své závěti za universální dědičku svou posluhovačku a stanovila dětem po svém bratru někde v Rumunsku, neznámého jména a bydliště, odkazy po 5000 Kč. Soud pozůstalostní prohlásiv poslední vůli, přijal bezvýminečnou přihlášku testamentární dědičky na soud, odevzdal jí také správu pozůstalosti, avšak pro zákonné dědice ustanovil advokáta za opatrovníka.

K rekursu dědičky testamentární zrušil zemský soud usnesení, jímž dětem po zůstavitelčině bratru v Rumunsku neznámého jména a bydliště ustanoven byl opatrovník. Odůvodnění:

Dle § 77 č. 2 nesp. pat. má pozůstalostní soud z moci úřední zříditi opatrovníka domnělým dědicům, jichž pobyt je neznám nebo bydliště jich je vzdáleno, že nemohou svých práv včas hájiti. Dle § 75 odst. 2 téhož zák. jsou domnělými dědici ti, kdož se jeví býti povolání dle posloupnosti dědické in concreto nastalé, tedy buď dle testamentu nebo dle zákona nebo dle dědické smlouvy.

V tomto případě přihlásila se k dědictví z posledního pořízení odpovídajícího formálně zákonným předpisům jediná dědička a soud přijal přihlášku její na soud. Nebylo proto důvodu zříditi osobám, jež by byli dědici ze zákona, v daném případě však dědici nejsou, dle § 131 pat. nesp. opatrovníka, neboť dle § 79 nesp. pat. nemá být nikomu z účastníků v pozůstalostním řízení proti jeho vůli soudem vnucován opatrovník. Dle posledního pořízení jsou děti po zůstavitelčině bratrovi pouze odkazovníky a o ty se soud pozůstalostní nemusí starati, leda že by byly nezletilé, v kterémžto případě má soud úředně vyrozuměti zákonné jich zástupce, aby naléhali na doplnění nebo pojištění odkazů (§§ 76, 83, 100 nesp. pat.); vždy však má dědic před odevzdáním pozůstalosti vykázati soudu, že zpravil odkazovníky o odkazu. Že by jmenované děti byly nezletilé nebo pod ochranou soudu, ze spisů nevyplývá a bylo by ostatně věcí soudu, aby sám bez opatrovníka jednal po rozumu cit. zákona.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti opatrovníka nevyhovil. Důvody: Rekursní soud zcela správně vzhledem k tomu, že jest zde formálně bezvadná poslední vůle, že testamentární dědička se k dědictví přihlásila a její přihláška k soudu byla přijata, zaujal stanovisko, že děti po bratru zůstavitelčině, i když by jako zákonní dědicové přicházeli v úvahu, nejsou »domnělými« dědici podle § 75 nesp. pat., s nimiž podle téhož § je pozůstalostní řízení provésti a protože podle § 77 č. 2 c. z. jest z úřední povinnosti zříditi opatrovníka pro neznámé nebo vzdálené domnělé dědice, podle § 79 c. z. pak kromě případů v zákoně uvedených opatrovníka zřizovati je nepřípustno, právem rekursní soud opatrovnictví pro děti zůstavitelčina bratra zrušil, ježto není pro ně zákonných předpokladů. Umožnění přezkumu pravosti a platnosti testamentu dědicům ze zákona, jichž bydliště je příliš vzdáleno, není po zákonu důvodem, aby jim byl zřízen opatrovník. -er.